

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 10. novembrī*

Apelācija — Valsts atbalsts — Valsts atbalsta shēma par labu valsts sabiedriskai raidorganizācijai — Sabiedrisko pakalpojumu saistības — Kompensācija — LESD 106. panta 2. punkts — Lēmums, ar kuru atbalsta shēma atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu — Finansēšanas veida grozījumi — Nodokļu pasākumi — Maksas televīzijas raidorganizācijām noteiktais nodoklis — Lēmums, ar kuru grozītā valsts atbalsta shēma atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu — Finansēšanas veida ņemšana vērā — Saistošas saiknes starp nodokli un valsts atbalsta shēmu esamība — Nodokļa ieņēmumu tieša ietekme uz atbalsta apmēru — Sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksu segšana — Nodokļa maksātāja un atbalsta saņēmēja konkurences attiecības — Valstu tiesību aktu sagrozišana

Lieta C-449/14 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2014. gada 23. septembrī iesniedza

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, Treskantosa [*Tres Cantos*] (Spānija), ko pārstāv *H. Brokelmann* un *M. Ganino*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *C. Urraca Caviedes*, *B. Stromsky* un *G. Valero Jordana*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

Telefónica de España SA, Madride (Spānija),

Telefónica Móviles España SA, Madride,

ko pārstāv *F. González Díaz*, *F. Salerno* un *V. Romero Algarra*, *abogados*,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. A. Sampol Pucurull*, pārstāvis,

Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), Madride, ko pārstāv *A. Martínez Sánchez* un *J. Rodríguez Ordóñez*, *abogados*,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši J. Regans [*E. Regan*] (referents), A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre: L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 16. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 7. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *DTS Distribuidora de Televisión Digital SA* (turpmāk tekstā – “*DTS*”) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 11. jūlija spriedumu *DTS Distribuidora de Televisión Digital*/Komisija (T-533/10, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2014:629), ar kuru šī tiesa noraidīja tās prasību atcelt Komisijas 2010. gada 20. jūlija Lēmumu 2011/1/ES par valsts atbalsta shēmu C 38/09 (ex NN 58/09), ko Spānija plāno īstenot attiecībā uz Spānijas sabiedrisko raidorganizāciju (*RTVE*) (OV 2011, L 1, 9. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 *DTS* ir sabiedrība, kas specializējusies digitālās satelīttelevīzijas, kas tiek saukta par *Digital +*, maksas platformas pārvaldīšanā un izmantošanā Spānijas tirgū, kā arī tematisko kanālu ieviešanā.
- 3 *Corporación de Radio y Televisión Española SA* (turpmāk tekstā – “*RTVE*”) ir Spānijas sabiedriskā radio un televīzijas raidorganizācija, kurai ar 2006. gada 5. jūnija *Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal* (Likums Nr. 17/2006 par valstij piederošām radio un televīzijas raidorganizācijām; 2006. gada 6. jūnija *BOE* Nr. 134, 21270. lpp.) bija uzticēts pienākums veikt sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu šajās nozarēs.
- 4 Likumā Nr. 17/2006 bija paredzēta jaukta finansēšanas shēma, jo *RTVE* rīcībā bija, pirmkārt, ienākumi, kas gūti no tās komercdarbības, it īpaši no reklāmas laika pārdošanas, un, otrkārt, kompensācija no Spānijas valsts par sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildi.
- 5 Eiropas Komisija apstiprināja šo finansējuma shēmu ar tās 2005. gada 20. aprīļa Lēmumu C(2005) 1163, galīgā redakcija, par valsts atbalstu *RTVE* (E 8/05) (kopsavilkums – OV 2006, C 239, 17. lpp.) un 2007. gada 7. marta Lēmumu C(2007) 641, galīgā redakcija, par *RTVE* štata darbinieku skaita samazināšanas pasākumu finansēšanu (NN 8/07) (kopsavilkums – OV 2007, C 109, 2. lpp.).
- 6 Minētā finansēšanas shēma tika grozīta ar 2009. gada 28. augusta *Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española* (Likums Nr. 8/74003 par *RTVE* finansējumu; 2009. gada 31. augusta *BOE* Nr. 210, 74003. lpp.). Šis likums stājās spēkā 2009. gada 1. septembrī.

- 7 Pirmkārt, Likumā Nr. 8/2009 bija paredzēts, ka no 2009. gada beigām reklāma, telepārdošanas pakalpojumi, sponsorēšana un piekļuves skatījumi vairs neveidos *RTVE* finansēšanas avotus. Vienīgie komercieņēmumi, kas saglabājas *RTVE* rīcībā pēc šī datuma, ir komercieņēmumi no pakalpojumu sniegšanas trešajām personām un savas produkcijas pārdošanas. Šie ieņēmumi bija tikai apmēram EUR 25 miljoni.
- 8 Pēc tam, lai kompensētu citu komercdarbības ieņēmumu zaudējumu, ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktu un tā 4.–6. pantu tika ieviesti vai grozīti vairāki nodokļu pasākumi (turpmāk tekstā – “aplūkojamie nodokļu pasākumi”), tostarp jauns nodoklis 1,5 % apmērā no Spānijā reģistrētu maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumiem (turpmāk tekstā – “maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis”). Šis nodokļa iemaksa *RTVE* budžetā nevarēja pārsniegt 20 % no kopējā ikgadējā atbalsta *RTVE*, un jebkuri ieņēmumi, kas to pārsniedza, bija jāiemaksā valsts vispārējā budžetā. Šajā likumā bija arī it īpaši paredzēts jauns nodoklis no Spānijā reģistrētu telekomunikāciju pakalpojumu operatoru ieņēmumiem.
- 9 Turklāt tika saglabāta Likumā Nr. 17/2006 paredzētā kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi. Tādējādi, lai gan iepriekš minētie finansējuma avoti nebija pietiekami, lai segtu visas *RTVE* izmaksas saistībā ar šo saistību izpildi, Spānijas valstij saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu un Likuma Nr. 17/2006 33. pantu bija jākompensē šī starpība, tādējādi pārveidojot finansējuma shēmu par gandrīz vienīgi valsts finansētu shēmu.
- 10 Visbeidzot, Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā bija paredzēts *RTVE* ieņēmumu maksimālais apjoms. Divu gadu – 2010. un 2011. gada – laikā visi minētie ieņēmumi nevarēja pārsniegt EUR 1200 miljonus gadā, kas atbilda arī tās izdevumu robežai katrā finanšu gadā. Trim gadiem – no 2012. līdz 2014. gadam – tika noteikts maksimālais šī apjoma palielinājums 1 % apmērā, savukārt turpmākajiem gadiem palielinājums tika noteikts, pamatojoties uz gada patēriņa cenu indeksu.
- 11 Pēc tam, kad 2009. gada 22. jūnijā Komisija bija saņēmusi sūdzību par likumprojektu, uz kura pamata tika pieņemts Likums Nr. 8/2009, Komisija 2009. gada 2. decembrī paziņoja Spānijas Karalistei par savu lēmumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru saistībā ar *RTVE* finansējuma shēmas grozījumiem (kopsavilkums – OV 2010, C 8, 31. lpp.).
- 12 2010. gada 18. martā, uzskatot, ka Spānijā reģistrēto elektronisko komunikāciju operatoru ienākuma nodoklis ir pretrunā Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (OV 2002, L 108, 21. lpp.) 12. pantam, Komisija uzsāka LESD 258. pantā paredzēto valsts pienākumu neizpildes procedūru. Komisija argumentētajā atzinumā 2010. gada 30. septembrī lūdza Spānijas Karalistei atcelt šo nodokli tā nesaderības ar šo direktīvu dēļ.
- 13 2010. gada 20. jūlijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā atzina, ka Likumā Nr. 8/2009 paredzētie grozījumi *RTVE* finansējuma shēmā ir saderīgi ar iekšējo tirgu LESD 106. panta 2. punkta izpratnē. Šajā kontekstā Komisija tostarp uzskatīja, ka aplūkojamie nodokļu pasākumi nav šajā likumā paredzēto jauno atbalsta elementu neatņemama sastāvdaļa un ka iespējamā šo nodokļu pasākumu nesaderība ar Direktīvu 2002/20 tātad neietekmē atbalsta saderības ar iekšējo tirgu pārbaudi. Turklāt tā uzskatīja, ka grozītā *RTVE* finansēšanas shēma ir saderīga ar LESD 106. panta 2. punktu, jo tajā ir ievērots samērīguma princips.

Pārsūdzētais spriedums

- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 24. novembrī, *DTS* cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Šīs prasības pamatojumam *DTS* izvirzīja trīs pamatus, kas balstīti attiecīgi uz “atbalsta” jēdziena LESD 107. panta izpratnē pārkāpumu saistībā ar aplūkojamo nodokļu pasākumu nošķiramību, LESD 106. panta 2. punkta, kā arī LESD 49. un 63. panta pārkāpumu.

- 15 Vispārējā tiesa ar pārsūdzēto spriedumu noraidīja katru no šiem pamatiem pēc būtības un attiecīgi prasību kopumā.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku apelācijas instancē prasījumi

- 16 Ar savu apelācijas sūdzību *DTS*, ko atbalsta *Telefónica de España SA* un *Telefónica Móviles España SA* (turpmāk tekstā kopā – “Telefónica” sabiedrības) lūdz Tiesai:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - atcelt apstrīdēto lēmumu vai, pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, un
 - piespriest Komisijai un citiem lietas dalībniekiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā.
- 17 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *DTS* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Spānijas Karaliste un *RTVE* galvenokārt norāda uz apelācijas sūdzības nepieņemamību un pakārtoti lūdz Tiesai to noraidīt kā nepamatotu.
- 18 “Telefónica” sabiedrības iesniedza pretapelācijas sūdzību, kurā tās lūdza Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu un piespriest Komisijai, kā arī citiem lietas dalībniekiem, kas iestājušies lietā tās atbalstam, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā. *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija lūdz noraidīt šo pretapelācijas sūdzību.

Par pamata apelācijas sūdzību

- 19 *DTS*, savas apelācijas sūdzības pamatojumam precizējusi, ka ar to tā tikai pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētajā spriedumā ir nospriedusi, ka saskaņā ar apstrīdēto lēmumu Komisija ir pareizi nolēmusi, ka tai nav jāpārbauda, vai maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis atbilst LESD, norāda trīs pamatus.
- 20 Pirmais pamats ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, jo kļūdaini esot interpretēts atbalsta jēdziens. Otrais pamats ir par šīs pašas normas pārkāpumu, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā neesot veikusi visaptverošu pārbaudi par atbalsta esamību un esot sagrozījusi Spānijas tiesības. Trešais pamats ir balstīts uz LESD 106. panta 2. punkta piemērošanā pieļauto tiesību kļūdu.

Par apelācijas sūdzības pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 21 *RTVE* apgalvo, ka apelācijas sūdzība kopumā neesot pieņemama, jo tajā esošo 40 lappušu apjoma dēļ ir ievērojami pārsniegts Praktiskajos norādījumos lietas dalībniekiem par Tiesā iesniegtajām lietām (OV 2014, L 31, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Praktiskie norādījumi”) atļautais maksimālais 25 lappušu apjoms un *DTS* nav pamatojusi šo lappušu skaita pārsniegšanu.
- 22 Turklāt *RTVE* un Spānijas Karaliste uzskata, ka apelācijas sūdzībā nav precīzi identificēti pārsūdzētā sprieduma punkti, kas tiek apstrīdēti. Tādējādi apelācijas sūdzībā ir tikai atkārtoti pirmajā instancē minētie argumenti.
- 23 *DTS* uzskata, ka tās apelācijas sūdzība ir pieņemama.

Tiesas vērtējums

- 24 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Praktiskie norādījumi lietas dalībniekiem ir norādoši, nevis juridiski saistoši. Faktiski, kā izriet no šo norādījumu preambulas 1.–3. apsvēruma, tie ir pieņemti, lai papildinātu un precizētu noteikumus, kas piemērojami tiesvedības Tiesā norisei, to darot pareizas tiesvedības interesēs, un tie nav domāti Eiropas Savienības Tiesas statūtu un Tiesas Reglamenta atbilstošo noteikumu aizstāšanai (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2010. gada 30. aprīlis, *Ziegler* /Komisija, C-113/09 P (R), nav publicēts, EU:C:2010:242, 33. punkts).
- 25 Tādējādi no šo Praktisko norādījumu 20. punkta teksta, saskaņā ar kuru “apelācijas sūdzībai [...], izņemot īpašus apstākļus, nebūtu jāpārsniedz 25 lappuses”, skaidri izriet, ka tajā nav noteikts absolūts lappušu skaita ierobežojums, kas jāievēro šādā apelācijas sūdzībā, bet tajā šai sakarā ir tikai sniegts ieteikums lietas dalībniekiem.
- 26 No tā izriet, ka apelācijas sūdzība nevar tikt noraidīta kā nepieņemama tādēļ, ka tā pārsniedz noteiktu lappušu skaitu.
- 27 Otrkārt, ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 256. panta 1. punkta otrajai daļai, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmajai daļai un tās Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktam apelācijas sūdzībā – pretējā gadījumā tā tiek atzīta par nepieņemamu – precīzi ir jānorāda tā sprieduma vai rīkojuma apstrīdētās daļas, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šīs prasības atbalstam, pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats tiek atzīts par nepieņemamu (skat. it īpaši spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Turklāt no šiem pašiem noteikumiem izriet, ka apelācijas sūdzība nav pieņemama, ja tajā ir tikai atkārtoti pamati un argumenti, kas jau ir tikuši izklāstīti Vispārējā tiesā, tostarp tādi, kas pamatoti ar faktiem, ko minētā tiesa ir tieši noraidījusi. Šāda apelācija patiesībā ir prasība, kas vērsta uz to, lai vienkārši panāktu Vispārējai tiesai iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē apelācijas ietvaros (skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Quinn Barlo u.c.*/Komisija, C-70/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:351, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Savukārt, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas sniegto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, apelācijas tiesvedībā no jauna var tikt izskatīti pirmajā instancē pārbaudītie tiesību jautājumi. Faktiski, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādi pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau izmantoti Vispārējā tiesā, minētā apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu (skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Quinn Barlo u.c.*/Komisija, C-70/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:351, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Taču šajā lietā ir jākonstatē, ka no apelācijas sūdzības pārbaudes izriet, ka *DTS* skaidri un precīzi ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma punktus, kuri ir skarti tās pamatos, kā arī iemeslus, kādēļ, viņasprāt, šajā spriedumā esot pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā.
- 31 Turklāt, pretēji tam, ko apgalvo *RTVE* un Spānijas Karaliste, *DTS* apelācijas sūdzībā nav tikai atkārtoti pirmajā instancē izvirzītie argumenti. Faktiski būtībā tā apstrīd veidu, kādā Vispārējā tiesa ir interpretējusi un piemērojusi Savienības tiesības, it īpaši LESD 107. panta 1. punktu, jo pārsūdzētajā spriedumā tā uzskatīja, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis, kurš tai jāmaksā, nav *RTVE* piešķirtā valsts atbalsta neatņemama sastāvdaļa, un turklāt viņa tai pārmet, ka šajā spriedumā ir pieļauti vairāki pārkāpumi saistībā ar sagrozišanu.
- 32 Līdz ar to šī apelācijas sūdzība ir atzīstama par nepieņemamu.
- 33 Tātad ir jāpārbauda tās pamatotība, pārbaudot vispirms otro pamatu un pēc tam – pirmo un trešo pamatu.

Par otro pamatu, kas balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā neesot veikusi visaptverošu pārbaudi par atbalsta esamību un esot sagrozījusi Spānijas tiesības

Lietas dalībnieku argumenti

- 34 DTS un “Telefónica” sabiedrības norāda, ka Vispārējā tiesa nav veikusi pilnīgu Komisijas sniegto vērtējumu pārbaudi attiecībā uz 2008. gada 22. decembra spriedumā *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764) 106.–111. punktā minētajiem nosacījumiem. Faktiski Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, kādā apmērā ieņēmumu sākotnējais apmērs ietekmē atbalsta aprēķinu, šādi pārsūdzētā sprieduma 65.–70. punktā sagrozot valsts tiesību normas, uz kurām tā balstās, lai nonāktu pie secinājuma, ka iekasētās maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa summas neietekmē RTVE paredzētā atbalsta lielumu, neņemot vērā citas atbilstošās šo tiesību normas.
- 35 Pirmkārt, DTS apgalvo, ka, pretēji Vispārējās tiesas šī sprieduma 69. punktā nospriestajam, Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktā nav noteikts pienākums dalībvalstīm tad, kad RTVE rīcībā esošie ieņēmumi nav pietiekami, lai segtu neto izmaksas saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, izsniegt līdzekļus no sava vispārējā budžeta, lai segtu šīs objektīvi aprēķinātās izmaksas. Faktiski, pirmkārt, šajā normā ir noteikts pienākums valstij papildināt RTVE “paredzēto budžetu”, ja tā izpildes gaitā ieņēmumi no nodokļiem ir zemāki par budžetā paredzētajiem. Otrkārt, iemaksas no vispārējā valsts budžeta neesot atļautas, ja izdevumi pārsniedz budžetā paredzētos.
- 36 Turklāt, Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkts būtu jālasa kopā ar Nr. 17/2006 34. pantu un *Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los Plenos del Congreso de los Diputados y del Senado* (RTVE piešķirts pamatpilnvarojums, kas paredzēts Likuma Nr. 17/2006 4. pantā, apstiprināts Deputātu palātas plenārsēdē un Senātā; 2008. gada 30. jūnija BOE Nr. 157, 28833. lpp.) 44. pantu.
- 37 Faktiski no šiem pēdējiem minētajiem noteikumiem izriet, ka Vispārējā tiesa nav ņemusi vērā, ka RTVE pati izstrādā savu budžetu, ievērojot ne tikai sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas uzdevuma paredzamās izmaksas, bet arī paredzamos ieņēmumus, tostarp ieņēmumus no aplūkojamajiem nodokļu pasākumiem. Līdz ar to gadījumā, kad ieņēmumi no šiem pasākumiem būtu mazāki nekā paredzamā maksājumu summa un neļautu RTVE segt budžetā paredzētās sabiedriskā pakalpojuma izmaksas, valstij būtu jāpapildina “paredzētais budžets” ar iemaksām no tās vispārējā budžeta. Taču “paredzētais budžets” esot jāveido uz paredzamās ieņēmumu summas pamata, it īpaši no maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa, un tādējādi šī summa tieši ietekmējot atbalsta apmēra summu. Tātad šī nodokļa ieņēmumu ietekme uz RTVE budžeta izpildi nevar tikt jaukta ar ietekmi, kāda paredzamajai nodokļa ieņēmumu summai ir uz minētā budžeta sākotnējo izveidi un attiecīgi uz atbalsta apmēra summu.
- 38 “Telefónica” sabiedrības piebilst, ka pastāvot skaidras norādes, ar kurām varot tikt atspēkota šķietama papildu ieguldījuma, kas tiek apmaksāts no valsts vispārējā budžeta, iespējamība, jo Likuma Nr. 8/2009 pamatojumā tostarp ir norādīts, piemēram, ka “nebūtu saprātīgi, ja finansējuma garantēšana izraisītu valsts ieguldījuma palielināšanu”. Turklāt šāda iespēja būtu pakārtots gadījums. Faktiski saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu, lai valsts finansētu daļu no sabiedrisko pakalpojumu saistību izmaksām, ir jāizpilda divi nosacījumi. Pirmkārt, attiecīgajā finanšu gadā maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa ieņēmumiem esot jābūt mazākiem nekā sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas uzdevuma izpildes izmaksām un, otrkārt, rezerves fonda summai esot jābūt nepietiekamai, lai segtu RTVE izmaksas šajā finanšu gadā. Tas, ka ar šo normu tiek ieviesta šādi ierobežota valsts garantija, kas ir jauns atbalsts, neesot šķērslis tam, ka RTVE piešķirtais atbalsts tiek noteikts uz šī nodokļa ieņēmumu pamata un ka, ja tas nav pietiekams, valsts apņemas atlīdzināt starpību.

- 39 Otrkārt, *DTS* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 66.–68. punktā esot sagrozījusi Likuma Nr. 17/2006 33. panta un Likuma Nr. 8/2009 8. panta noteikumus attiecībā uz valsts lomu brīdī, kad ieņēmumi no maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa pārsniedz sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas. Faktiski, pirmkārt, nav nozīmes tam, ka *RTVE* ieņēmumiem tiek piemērota absolūtā maksimālā robeža, ja ir svarīgi pārbaudīt, vai, ievērojot šo maksimālo robežu, valsts atbalsta summa ir atkarīga no paredzamiem šī nodokļa ieņēmumiem. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot vienīgi apstiprinājusi, ka atbilstoši Likuma Nr. 8/2009 8. panta 3. punktam rezerves fondā iemaksāto pārpalikumu *RTVE* var izmantot tikai ar Ekonomikas un finanšu ministrijas skaidru atļauju, necitējot pirmos šīs tiesību normas vārdus, saskaņā ar kuriem “fondu var izmantot, vienīgi lai kompensētu iepriekšējo finanšu gadu zaudējumus un lai risinātu neparedzētas situācijas saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu”. Taču šo papildu līdzekļu apmērs noteikti esot atkarīgs no nodokļu ieņēmumiem, jo šie fondi tiek uzturēti no tiem.
- 40 Turklāt “Telefónica” sabiedrības apgalvo, ka Vispārējā tiesa, konstatējot, ka ar šīm tiesību normām tiek izbeigta jebkāda saikne starp atbalsta apmēru un uz attiecīgo nodokļu pasākumu pamata veikto maksājumu summu, kļūdaini ir interpretējusi Likuma Nr. 17/2006 33. panta 1. punktu un Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktu. Pirmkārt, tas, ka tie var tikt ieskaitīti vispārējā valsts budžetā, esot pakārtota iespējamība. Faktiski tikai ieņēmumi, kas pārsniedz 10 % *RTVE* gada izmaksu robežu, tiks ieskaitīti valsts kasē. Otrkārt, no tā neizriet, ka atbalsta apmēru neietekmē nodokļu ieņēmumu apmērs. Vēl jo vairāk, Likuma Nr. 17/2006 33. panta 1. punktā ir noteikts atbalsta apmēra ierobežojums, kas nav šķērslis tam, lai kopējais ienākums no nodokļa ieturējuma tiktu pārveidots par atbalstu likumdevēja noteiktajās robežās.
- 41 “Telefónica” sabiedrības piebilst, ka turklāt no vairākiem elementiem ar pierādījuma spēku izriet, ka valsts nevar papildināt *RTVE* budžetu. Lai gan šie elementi ir radušies pēc apstrīdētā lēmuma, tie apstiprinot Likuma Nr. 8/2009 sagatavošanas darbu noteikumus, saskaņā ar kuriem “nebūtu saprātīgi, ka finansējuma garantēšana izraisītu valsts ieguldījuma palielināšanu”.
- 42 *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija uzskata, ka otrais pamats nav pieņemams, un katrā ziņā tas nav pamatots.

Tiesas vērtējums

- 43 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas iedibināto judikatūru gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, atbilstoši LESD 256. pantam tikai Tiesas kompetencē ir pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un no tās izrietošās tiesiskās sekas. Tādēļ faktu izvērtējums, ja vien nav sagrozīti Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir jāpārbauda Tiesai (skat. it īpaši spriedumu, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 78. punkts).
- 44 Tādējādi saistībā ar novērtējuma, ko Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz valsts tiesībām, pārbaudi apelācijas tiesvedībā Tiesai ir tikai kompetence pārbaudīt, vai nav notikusi šo tiesību sagrozīšana (skat. spriedumu, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka sagrozīšanai ir skaidri jāizriet no lietas materiāliem, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80. punkts).
- 46 Šajā gadījumā ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 65.–86. punktā Vispārējā tiesa atbilstoši Likumam Nr. 8/2009 ir secinājusi, ka Komisija, viņasprāt, pareizi uzskatīja, ka *RTVE* paredzētā atbalsta apmērs nav atkarīgs no *DTS* uzliktajiem nodokļa maksājumiem, jo atbalsta summa ir noteikta, ņemot vērā sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksas.

- 47 Šajā ziņā Vispārējā tiesa, pirmkārt, šī sprieduma 66. punktā ir norādījusi, ka saskaņā ar Likuma Nr. 17/2006 33. pantu gadījumā, kad RTVE ieņēmumi pārsniedz sabiedriskās apraides pakalpojuma sniegšanas uzdevuma izpildes izmaksas, pārpalikums atkarībā no tā, vai tas pārsniedz vai nepārsniedz 10 % no RTVE budžetā iēplānoto ikgadējo izdevumu robežu, tiks ieskaitīts rezerves fondā vai valsts kasē. Attiecībā uz pirmo gadījumu Vispārējā tiesa minētā sprieduma 67. punktā ir precizējusi, ka no Likuma Nr. 8/2009 8. panta izriet, ka šie līdzekļi var tikt izmantoti vienīgi ar tiešu Ekonomikas un finanšu ministrijas atļauju un, ja tie nav izlietoti četru gadu laikā, tie ir jāizmanto, lai samazinātu kompensācijas no Spānijas valsts vispārējā budžeta. Turklāt Vispārējā tiesa šī paša sprieduma 68. punktā ir norādījusi, ka Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā ir paredzēts absolūtais RTVE ieņēmumu limits, kurš 2010. un 2011. gadam ir noteikts EUR 1200 miljonu apmērā, un ka jebkurš šī limita pārsniegums tiks ieskaitīts Spānijas valsts vispārējā budžetā.
- 48 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 69., 76. un 80. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu gadījumos, kad RTVE rīcībā esošie ieņēmumi nav pietiekami, lai segtu sabiedriskās apraides uzdevuma izpildes izmaksas, Spānijas valstij ir jāsedz starpība, izmantojot līdzekļus no valsts vispārējā budžeta.
- 49 Taču šajā lietā ir jākonstatē, ka, aizbildinoties ar pārmetumiem Vispārējai tiesai par pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, kad tā īstenoja savu pārbaudi tiesā pār apstrīdēto lēmumu, un par valsts tiesību normu sagrozīšanu, vienlaikus neņemot vērā citus apsvērumus, DTS un “Telefónica” sabiedrības patiesībā tikai kritizē pārsūdzēta sprieduma 65.–86. punktā Vispārējās tiesas izvēlēto valsts tiesību interpretāciju. Tādējādi tās vēlas aizstāt alternatīvu interpretāciju un līdz ar to, tostarp atsaucoties uz valsts normām, kas netika apstrīdētas pirmajā instancē, saņemt jaunu faktisko apstākļu un pierādījumu novērtējumu. Tās nekādi necenšas panākt secinājumu, ka Vispārējā tiesa ir veikusi konstatējumus, kas acīmredzami ir pretrunā attiecīgo valsts tiesību aktu normu saturam, vai ka tā ir piešķirusi šīm tiesībām tādu tvērumu, kas tām, ņemot vērā lietas materiālu elementus, ir acīmredzami neatbilstošs.
- 50 Šādos apstākļos otrais pamats jānoraida kā nepieņemams.

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu kļūdaini interpretēta atbalsta jēdziena dēļ

Par pirmo daļu, kas balstīta uz to, ka attiecības, kas pastāv starp maksas televīzijas raidorganizāciju un RTVE piešķirto atbalstu, nav salīdzināmas ar tām, kas pastāv starp vispārpiemērojamu nodokli un atbrīvojumu no tā

– Lietas dalībnieku argumenti

- 51 DTS uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā uzskatot, ka tā ar savu prasību tiecās apstrīdēt Tiesas judikatūru, kura izriet no 2001. gada 20. septembra sprieduma *Banks* (C-390/98, EU:C:2001:456). Faktiski šī judikatūra esot saistīta tikai ar situāciju, kad konkrētas uzņēmumu kategorijas ir atbrīvotas no vispārpiemērojama nodokļa. Taču šajā gadījumā DTS neesot iebildusi pret maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa iekasēšanu tāpēc, ka RTVE var izmantot atbrīvojumu, kurš ir valsts atbalsts. Savukārt tā norāda, ka šis nodoklis, lai gan tas ir ticis piemērots nesimetriski, lai tieši finansētu valsts atbalsta shēmu par labu RTVE, pats par sevi ir valsts atbalsts, tāpat kā nodoklis, par kuru bija lieta 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, turpmāk tekstā – “spriedums *Laboratoires Boiron*”, EU:C:2006:528).
- 52 RTVE un Komisija apgalvo, ka šī pamata daļa esot neefektīva un šis pamats, kā apgalvo arī Spānijas Karaliste, katrā ziņā neesot pamatots.

– Tiesas vērtējums

- 53 Jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka ar argumentiem, kas balstīti uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu ar to, ka starp aplūkojamajiem nodokļu pasākumiem un *RTVE* piešķirto konkurences priekšrocību pastāv saistība, *DTS* vēlas apšaubīt principu, kurš ir radies no Tiesas pastāvīgās judikatūras un norādīts 2001. gada 20. septembra sprieduma *Banks* (C-390/98, EU:C:2001:456) 80. punktā, saskaņā ar kuru obligāta nodokļa maksātāji nevar atsaukties uz to, ka citām personām piešķirtais atbrīvojums no nodokļa ir valsts atbalsts, lai nemaksātu šo nodokli.
- 54 Taču *DTS* formulētie iebildumi pret konstatējumiem pirmā pamata pirmajā daļā nekādi nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, jo, kā pareizi norāda *RTVE* un Komisija, Vispārējā tiesa minētos *DTS* argumentus noraidīja nevis minētā sprieduma 92. un 93. punktā, bet tā 94.–105. punktā, kuri attiecas uz sprieduma *Laboratoires Boiron* piemērotību aplūkojamā atbalsta pārbaudei, minēto iemeslu dēļ un šie iemesli ir šī pamata otrās daļas priekšmets.
- 55 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir noraidāma kā neefektīva.

Par otro daļu, kas balstās uz to, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis ir asimetrisks nodoklis, kurš ir valsts atbalsts sprieduma *Laboratoires Boiron* izpratnē

– Lietas dalībnieku argumenti

- 56 Pirmkārt, *DTS* apgalvo, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis ir *RTVE* piešķirtā atbalsta sastāvdaļa, jo tas ir asimetrisks nodoklis, kas jāpielīdzina tam, kāds tika aplūkots spriedumā *Laboratoires Boiron*. Faktiski šis nodoklis tiek uzlikts tikai vienai uzņēmēju kategorijai, proti, maksas televīzijas raidorganizācijām, kuras ir konkurences situācijā ar *RTVE*. Tādējādi atbalsts izrietot vienlaikus no tā, ka, pirmkārt, atbalsta saņēmēja konkurents ir nodokļa maksātājs un, otrkārt, šī nodokļa ieņēmumi ir paredzēti, lai finansētu aplūkojamo atbalstu.
- 57 Otrkārt, *DTS* apgalvo, ka nav nozīmes Vispārējās tiesas identificētajām atšķirībām starp maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokli un to, kurš tiek analizēts spriedumā *Laboratoires Boiron*.
- 58 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 100. punktā Vispārējās tiesas norādītais fakts, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa galvenais mērķis nav atgūt konkurences nosacījumu līdzsvaru starp *RTVE* un citiem uzņēmējiem, neesot noteicošais elements. Faktiski atbalsta jēdziens esot pozitīvs jēdziens. Katrā ziņā šī nodokļa mērķis esot analogs tā nodokļa mērķim, kurš tika aplūkots lietā, kurā taisīts spriedums *Laboratoires Boiron*, jo ar to ir paredzēts sniegt ieguldījumu *RTVE* radušos finansiālo izmaksu par sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas uzdevuma izpildi segšanā.
- 59 Otrkārt, nebūtu visai pareizi uzskatīt, kā to darījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 101. punktā, ka saikne starp maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokli un valsts atbalstu nav tik cieša kā tā, kas ir identificēta spriedumā *Laboratoires Boiron*. Šajā ziņā Vispārējā tiesa esot kļūdaini konstatējusi, ka šī nodokļa iespējamā nesaderība ar Savienības tiesībām neesot tiešs pamats, lai apšaubītu *RTVE* piešķirto atbalstu. Faktiski pārsūdzētajā spriedumā neesot ņemts vērā, ka *DTS* noteiktais pienākums sniegt ieguldījumu konkurenta finansēšanā pastiprina konkurences izkropļojumu, kāds izriet no līdzekļu izmaksāšanas šim pēdējam minētajam. Tādējādi *RTVE* gūstot labumu no konkurences priekšrocības audiovizuālā satura iegūšanas tirgū ne tikai to līdzekļu dēļ, ko tā saņem par sava sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas uzdevumu izpildi, bet arī tādēļ, ka šie līdzekļi netiek piešķirti citiem konkurentiem. Taču šī pēdējā minētā priekšrocība pilnīgi izzustu, ja tiktu atcelts maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis.

- 60 Treškārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 102.–104. punktā esot kļūdaini nospriedusi, ka, atšķirībā no aplūkojamās situācijas lietā, kurā tika taisīts spriedums *Laboratoires Boiron*, RTVE piešķirtā atbalsta lielums netiek noteikts atkarībā no maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa summas. Faktiski šajā gadījumā konkurences priekšrocība, kāda ir RTVE, palielinās līdz ar šī DTS uzliktā nodokļa summu tā, ka, jo tas būs lielāks, jo mazāki būs līdzekļi, kuri būs tās rīcībā, lai tos sniegtu RTVE konkurentiem. Tādējādi saikne starp minēto nodokli un atbalstu esot ciešāka nekā spriedumā lietā *Laboratoires Boiron* definētā. Faktiski apstrīdētajā lēmumā Komisija esot nonākusi pie secinājuma, ka publisko līdzekļu izmaksāšana RTVE ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 61 “Telefónica” sabiedrības uzskata, ka, pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šauri interpretējot nosacījumus, kas ir jāizpilda, lai atbalsta finansēšanas veids būtu tā neatņemama sastāvdaļa, kaut gan normas valsts atbalstu jomā esot jāinterpretē teleoloģiski.
- 62 Otrkārt, “Telefónica” sabiedrības norāda, ka Tiesas judikatūrā noteiktie nosacījumi, lai atzītu, ka nodokļu pasākums ir atbalsta sastāvdaļa, proti, nodokļa piesaistišana konkrētā atbalsta finansēšanai un ieņēmumu no šī nodokļa tieša ietekme uz minētā atbalsta lielumu, nav nošķirti un kumulatīvi nosacījumi. Faktiski pati piesaiste jau nozīmē, ka pastāv nepieciešamā saikne starp šo ieņēmumu lielumu un valsts atbalstu. Tātad Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi 2005. gada 13. janvāra spriedumu *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10), jo šajā spriedumā Tiesa tikai pārbaudīja, vai obligāti pastāv cieša saistoša saikne starp nodokli un atbalstu saskaņā ar atbilstošo valsts tiesisko regulējumu, un esot atzinusi, ka apstiprinošas atbildes gadījumā nodokļu pasākuma tieša ietekme uz atbalsta apmēru esot loģiskas sekas.
- 63 Treškārt, “Telefónica” sabiedrības uzskata, ka Vispārējās tiesas izvēlētā 2003. gada 21. oktobra sprieduma *van Calster* u.c. (C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571) un 2003. gada 27. novembra sprieduma *Enirisorse* (no C-34/01 līdz C-38/01, EU:C:2003:640) interpretācija esot kļūdaina. Tas, ka Tiesa nav lēmusi par prasību, ka nodokļu pasākumam jābūt tiešai ietekmei uz atbalsta summu, nenozīmējot, ka Tiesa ir uzskatījusi, ka runa ir par papildu nosacījumu, lai noteiktu, vai atbalsta finansēšanas veids ir tā sastāvdaļa, bet tas varot tikt izskaidrots ar to, ka šie spriedumi attiecās uz pirmajām lietām, kurās Tiesa saskārās ar jautājumu par nošķiramību.
- 64 RTVE, Spānijas Karaliste un Komisija apgalvo, ka pirmā pamata otrā daļa nav pamatota.
- Tiesas vērtējums
- 65 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nodokļi netiek iekļauti Līguma noteikumu, kas attiecas uz valsts atbalstu, piemērošanas jomā, ja vien tie nav šī atbalsta pasākuma finansējuma neatņemama sastāvdaļa (spriedumi, 2005. gada 13. janvāris, *Streekgewest*, C-174/02, EU:C:2005:10, 25. punkts; 2005. gada 13. janvāris, *Pape*, C-175/02, EU:C:2005:11, 14. punkts, un 2005. gada 27. oktobris, *Distribution Casino France* u.c., no C-266/04 līdz C-270/04, C-276/04 un no C-321/04 līdz C-325/04, EU:C:2005:657, 34. punkts).
- 66 Faktiski, pirmkārt, valsts atbalsts pats par sevi nevar būtiski mainīt tirdzniecību starp dalībvalstīm un tikt atzīts par pieļaujamu, ja tā sekām ir traucējoša iedarbība, ko pastiprina tāds finansēšanas veids, kas to padara par nesaderīgu ar iekšējo tirgu. Otrkārt, ja nodoklis, kura konkrētais mērķis ir finansēt atbalstu, izrādās pretrunīgs citiem Līguma noteikumiem, Komisija nevar atzīt, ka atbalsta shēma, kurā ietilpst šis nodoklis, ir saderīga ar iekšējo tirgu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2003. gada 21. oktobris, *van Calster* u.c., C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571, 47. un 48. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 67 Valsts atbalsta finansēšanas veids visu atbalsta shēmu, uz kuru šis finansējuma veids attiecas, var padarīt par nesaderīgu ar iekšējo tirgu. Līdz ar to atbalsts nav skatāms atsevišķi no tā finansēšanas veida sekām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 14. aprīlis, *AEM* un *AEM Torino*, C-128/03 un C-129/03, EU:C:2005:224, 45. punkts).

- 68 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, lai nodokli varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta sastāvdaļu, noteikti ir jāpastāv tiešai saistošai saiknei starp nodokli un atbalstu atbilstoši attiecīgajiem valsts tiesību aktiem tā, ka nodokļa ieņēmumi ir tieši saistīti ar atbalsta finansējumu un tie tieši ietekmē atbalsta apmēru un tā rezultātā – šī atbalsta saderības ar iekšējo tirgu novērtējumu (skat. spriedumus, 2006. gada 15. jūnijs, *Air Liquide Industries Belgium*, C-393/04 un C-41/05, EU:C:2006:403, 46. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, 99. punkts).
- 69 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 65.–86. punktā, kuri velti tika kritizēti otrajā pamatā, ir konstatējusi, ka no piemērojamajām valsts tiesību normām izriet, ka *RTVE* piešķirtais atbalsts nav tieši atkarīgs no aplūkojamā nodokļu pasākuma ienākumiem, jo šis apmērs ir noteikts, balstoties uz sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksām.
- 70 It īpaši, kā izriet no šī sprieduma 47. un 48. punkta, Vispārējā tiesa šajā sakarā ir norādījusi, ka, ja *RTVE* nodokļu ieņēmumi pārsniedz sabiedriskās apraides pakalpojuma sniegšanas uzdevuma, kuru veic šī pēdējā minētā, izpildes izmaksas, pārpalikums atkarībā no gadījuma tiks ieskaitīts rezerves fondā vai valsts kasē, turklāt šie paši ieņēmumi tiek absolūti ierobežoti tā, ka jebkāds pārpalikums arī tiek ieskaitīts valsts vispārējā budžetā. Otrkārt, Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka, ja minētie ieņēmumi nav pietiekami, lai segtu šīs izmaksas, Spānijas valstij ir jāsedz starpība.
- 71 Šādos apstākļos, lai gan nav strīda par to, ka *RTVE* piešķirtā atbalsta finansējums tiek nodrošināts ar aplūkojamajiem nodokļu pasākumiem, Vispārējā tiesa, pretēji *DTS* un “Telefónica” sabiedrību norādītajam, tomēr, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 104. punktā varēja secināt, ka šie nodokļu pasākumi nav neatņemama minētā atbalsta sastāvdaļa.
- 72 Faktiski, ja ienākumiem no minētajiem nodokļu pasākumiem nav nekādas tiešas ietekmes uz *RTVE* piešķirtā atbalsta apmēru, nedz tā piešķiršana, nedz apmērs nav atkarīgi no šiem ienākumiem un tie nav obligāti piesaistīti šī atbalsta finansējumam, un tā kā šo ienākumu daļa var tikt novirzīta citiem mērķiem, nevar tikt uzskatīts, ka pastāv saistoša saikne starp šiem nodokļu pasākumiem un minēto atbalstu.
- 73 Šajā ziņā nav nozīmes apstāklim, ka aplūkojamie nodokļu pasākumi tika ieviesti, lai kompensētu komercienākumu izbeigšanos, kuri acīmredzot *RTVE* agrāk bija, it īpaši no reklāmas (skat. pēc analogijas spriedumu, 2005. gada 13. janvāris, *Streekgewest*, C-174/02, EU:C:2005:10, 27. punkts).
- 74 Ar *DTS* argumentāciju, kas balstās uz spriedumu *Laboratoires Boiron*, šos apsvērumus nevar atspēkot.
- 75 Šajā ziņā jāatgādina, ka minētajā spriedumā Tiesa būtībā ir nospriedusi, ka asimetriskas nodokļu uzlikšanas gadījumā, proti, ja nodoklis jāmaksā tikai vienai konkurences situācijā esošo uzņēmumu kategorijai, nodokļa maksātāji uzņēmēji var izvirzīt tā prettiesiskumu. Faktiski šādā gadījumā atbalsts izriet no tā, ka šis nodoklis netiek piemērots tikai vienai uzņēmēju kategorijai, kura ir tiešās konkurences attiecībās ar to uzņēmēju kategoriju, kas tiek aplikta ar šo nodokli. Tātad atbalsta pasākums ir pats nodoklis, jo tas un atbalsts ir divi viena un tā paša nodokļu pasākuma nenodalāmi elementi. Tādējādi šāda situācija nav pielīdzināma atbrīvojuma no vispārpiemērojama nodokļa situācijai, kurā šis nodoklis ir nošķirams (šajā ziņā skat. spriedumu *Laboratoires Boiron*, 30.–48. punkts).
- 76 Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 98.–103. punktā uzskatot, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis, kurš jāmaksā *DTS*, nav salīdzināms ar asimetrisko nodokli, kāds tika aplūkots lietā, kurā taisīts spriedums *Laboratoires Boiron*.
- 77 Faktiski šajā lietā aplūkojamie nodokļu pasākumi un *RTVE* atbalsts – kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 101. punktā – nav divi neatdalāmi viena un tā paša atbalsta pasākuma elementi, jo, atšķirībā no aplūkojamās situācijas lietā, kurā tika taisīts spriedums *Laboratoires Boiron*, aplūkojamo

nodokļu pasākumu iespējamā nepiemērojamība tādēļ, ka tie neatbilst Savienības tiesībām, tieši neietekmē konkrētā atbalsta piešķiršanu tā, ka Spānijas valstij – kā izriet no šī sprieduma 48. un 70. punkta – ir jāsedz starpība starp RTVE rīcībā esošajiem finanšu līdzekļiem un visām tās izmaksām saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildi.

- 78 Turklāt, kā arī pareizi norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 102. punktā, lietā, kurā tika taisīts spriedums *Laboratoires Boiron*, atbalsta apmērs tika noteikts tikai pēc nodokļa summas, jo tā saņēmēju gūtā priekšrocība no tā, ka viņu konkurentiem tika piemērots šis nodoklis, bija noteikti atkarīga no šī nodokļa likmes. Savukārt izskatāmajā lietā atbalsta apmēru, kā tas izriet no šī sprieduma 69.–71. punkta, nosaka sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksas.
- 79 Protams, kā arī pareizi norādījusi DTS, šajā lietā maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis ir paredzēts, arī lai RTVE labā finansētu atbalsta shēmu, par kuru Komisija uzskatīja, ka tā ir valsts atbalsta sastāvdaļa LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi pienākums maksāt šo nodokli DTS rada papildu neizdevīgāku konkurences situāciju tirgū, kurā tā veic savu darbību, konkurējot ar RTVE, bet savukārt šī pēdējā minētā nav šī nodokļa maksātāja.
- 80 Tomēr, kā arī pareizi norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84. un 102. punktā, šis apstāklis nav pietiekams, lai pierādītu, ka šāds nodoklis ir atbalsta neatņemama sastāvdaļa.
- 81 Faktiski, pirmkārt, kā Tiesa jau ir nospriedusi, jautājums par to, vai nodoklis ir atbalsta, kas tiek finansēts no šī nodokļa, neatņemama sastāvdaļa, ir atkarīgs nevis no konkurences attiecību starp šī nodokļa maksātāju un atbalsta saņēmēju esamības, bet tikai no saistošas saiknes starp šo nodokli un attiecīgo atbalstu esamības saskaņā ar atbilstošo valsts tiesisko regulējumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, 93.–99. punkts).
- 82 Tādējādi no Tiesas judikatūras izriet, ka starp nodokli un atbrīvojumu no tā nepastāv nekāda saistoša saikne par labu vienai uzņēmumu kategorijai un tas tā ir arī tad, ja šie pēdējie minētie veic savu darbību, konkurējot ar minētā nodokļa maksātājiem uzņēmumiem. Proti, nodokļa atbrīvojuma piemērošana un tā apjoms nav atkarīgi no minētā nodokļa ieņēmumiem. Tādējādi nodokļa maksātāji nevar aizbildināties ar to, ka citu uzņēmumu atbrīvošana no nodokļa veido valsts atbalstu, lai izvairītos no minēta nodokļa maksāšanas vai saņemtu tā atmaksu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 27. oktobris, *Distribution Casino France* u.c., no C-266/04 līdz C-70/04, C-276/04 un no C-321/04 līdz C-325/04, EU:C:2005:657, 41. un 42. punkts).
- 83 Otrkārt, kā jau tika norādīts iepriekš šī sprieduma 65. punktā, uz nodokļiem principā neattiecas valsts atbalsta normas. Taču, kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 96. punktā, ja tiktu pieņemta DTS argumentācija, tas nozīmētu, ka nozares līmenī iekasētais nodoklis, kurš jāmaksā uzņēmējiem konkurences ar atbalsta, kurš tiek finansēts no šī nodokļa, saņēmēju situācijā, ir jāpārbauda saskaņā ar LESD 107. un 108. pantu.
- 84 No minētajiem apsvērumiem izriet, ka Vispārējā tiesa, uzskatot, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis nav daļa no atbalsta shēmas RTVE labā, nav pieļāvusi nevienu kļūdu tiesību piemērošanā.
- 85 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir noraidāma kā nepamatota.

Par trešo pamatu, kas balstīts uz to, ka ir pieļauta kļūda LESD 106. panta 2. punkta piemērošanā

Lietas dalībnieku argumenti

- 86 *DTS* norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot sagrozījusi pirmajā instancē norādītā otrā atcelšanas pamata par LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu pamatojumu. Faktiski, pretēji Vispārējās tiesas nospriestajam šī sprieduma 151. un 152. punktā, tā šajā tiesā nav izvirzījusi nevienu argumentu par *RTVE* piešķirtā atbalsta ietekmi, bet tikai norādījusi, ka šī atbalsta finansēšanas veids pastiprinot no tā izrietošo konkurences izkropļojumu un kopumā padarot atbalstu un minēto finansēšanas veidu par nesaderīgiem ar kopējām interesēm. Šajā sakarā Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi vairākus viņas argumentus.
- 87 Pēc *DTS* domām, šī sagrozīšana ir likusi Vispārējai tiesai spriest *ultra petita*, tādējādi grozot strīda priekšmetu. Pēc tam, kad tā pati tiesas sēdē Vispārējā tiesā bija paskaidrojusi, ka otrais atcelšanas pamats ir efektīvs tikai tad, ja pirmais pamats tiek pieņemts, Vispārējā tiesa, tā kā tā noraidīja šo pamatu, nevarēja pārbaudīt šo otro pamatu. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa varēja spriest par šo pamatu, tā varēja to noraidīt tikai pārsūdzētā sprieduma 151. punktā izklāstītā iemesla dēļ, saskaņā ar kuru Komisijai nebija pienākuma ņemt vērā maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodokļa ietekmi, jo šis nodokļu pasākums nebija atbalsta neatņemama sastāvdaļa. Tomēr Vispārējā tiesa grozīja strīda priekšmetu, minētā sprieduma 152. punktā atkārtoti interpretējot tajā izvirzīto otro pamatu kā tādu, kurš attiecas uz formālā atbalsta sekām.
- 88 Pēc *DTS* domām, to darot, Vispārējā tiesa, veicot tiesas pārbaudi par Komisijas sniegto vērtējumu attiecībā uz samērīguma principa, kurš noteikts LESD 106. panta 2. punktā, ievērošanu, ir pārsniegusi savas kompetences robežas. Faktiski Vispārējā tiesa šādā pārbaudē varot pārbaudīt tikai to, vai Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, bet tā nevarot ar savu novērtējumu aizstāt šīs pēdējās minētās iestādes veikto, nedz arī *a fortiori* izskatīt tās neizskatītos punktus. Tādējādi, tā kā Vispārējā tiesa apstiprināja Komisijas lēmumu, ka maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumu nodoklis nav atbalsta neatņemama sastāvdaļa, tā varēja tikai apstiprināt, ka šī iestāde pamatoti ir atļāvusi minēto atbalstu. Savukārt tā nevarēja spriest par tādiem jautājumiem kā, piemēram, risku, ka *RTVE* rīkosies pretēji konkurencei, it īpaši piedāvājot augstāku cenu, jo Komisija šādus jautājumus nav izskatījusi.
- 89 *RTVE* apgalvo, ka trešais pamats nav pieņemams. Katrā ziņā tā, tāpat kā Spānijas Karaliste un Komisija, uzskata, ka šis pamats nav efektīvs vai katrā ziņā nav pamatots.

Tiesas vērtējums

- 90 Jānorāda, ka trešais pamats pilnībā balstās uz premisu, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi pirmajā instancē izvirzītā otrā atcelšanas pamata par LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu piemērojamību.
- 91 Tomēr ir jākonstatē, ka savā apelācijas sūdzībā *DTS* neapstrīd nevienu no Vispārējās tiesas sniegtajiem novērtējumiem pārsūdzētā sprieduma 113.–167. punktā, kas sniegti šī otrā pamata noraidīšanas pamatojumam.
- 92 It īpaši *DTS* nekā nenorāda, ka šajā pārsūdzētā sprieduma daļā būtu pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, iesākumā uzsverot, ka viņas apelācijas sūdzība nav par *RTVE* piešķirtā atbalsta saderības ar LESD 106. panta 2. punktu pārbaudi.
- 93 No tā izriet, ka trešais pamats, pat ja tas būtu pamatots, nekādi nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu.

94 Šādos apstākļos šis pamats ir jānoraida kā neefektīvs.

Par “Telefónica” sabiedrību izvirzītajiem pamatiem, kuri balstīti uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta un LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu

95 Savā atbildes rakstā “Telefónica” sabiedrības ir izvirzījušas vienu pamatu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu un kurā tās apgalvo, ka Vispārējā tiesa, noraidot kā nepieņemamu tās argumentāciju saistībā ar LESD 108. panta pārkāpumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

96 “Telefónica” sabiedrības šajā pat atbildes rakstā ir izvirzījušas arī pamatu par LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu, ar kuru tās norāda, ka Vispārējā tiesa, veicot pārāk ierobežotu pārbaudi par jautājumu, vai aplūkojamajā atbalsta shēmā tiek ievērots samērīguma princips, šajā sakarā balstoties uz Komisijai esošo novērtējuma brīvību, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

97 Nav strīda par to, ka ar šiem pamatiem tā vēlas panākt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu tādu iemeslu dēļ, kurus DTS nav norādījusi savā apelācijas sūdzībā.

98 Faktiski, pirmkārt, DTS savas apelācijas sūdzības pamatojumā nekādi nav norādījusi uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu. Otrkārt, lai gan trešais pamats formāli ir par LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu, pati DTS savā apelācijas sūdzībā ir precizējusi, kā tas izriet arī no šī sprieduma 92. punkta, ka tā necenšas apstrīdēt pārbaudi par RTVE piešķirtā atbalsta atbilstību šai normai, šajā pamatā tikai pārmetot Vispārējai tiesai, ka tā esot sagrozījusi konkrētus argumentus.

99 Atbilstoši [Tiesas] Reglamenta 174. pantam ar prasījumiem atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību lūdz pilnībā vai daļēji apmierināt vai noraidīt apelācijas sūdzību.

100 Turklāt saskaņā ar šī reglamenta 172. pantu, lietas dalībnieki pretapelācijas sūdzību iesniedz [Tiesā] ar atsevišķu dokumentu, kas nav atbildes raksts uz apelācijas sūdzību, kurā atbilstoši šī reglamenta 178. panta 1. punktam un 3. punkta otrajam teikumam tie lūdz pilnībā vai daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu, balstoties uz citiem pamatiem un argumentiem nekā atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību izvirzītajiem.

101 No šīm normām, tās aplūkojot kopā, izriet, ka atbildes rakstā nevar tikt lūgts atcelt pārsūdzēto spriedumu atšķirīgu iemeslu dēļ, kas nav atkarīgi no apelācijas sūdzībā norādītajiem, tādi pamati var tikt izvirzīti tikai pretapelācijas sūdzībā.

102 Līdz ar to “Telefónica” sabiedrību izvirzītie pamati, kuri balstīti uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta un LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu, ir jānoraida kā nepieņemami.

Par pretapelācijas sūdzību

103 Savas pretapelācijas sūdzības atbalstam “Telefónica” sabiedrības izvirza vienu pamatu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu, ciktāl Vispārējā tiesa kā nepieņemamu ir noraidījusi tās argumentāciju saistībā ar LESD 108. panta pārkāpumu.

Lietas dalībnieku argumenti

104 “Telefónica” sabiedrības apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot varējusi noraidīt kā nepieņemamu tās pirmajā instancē izvirzīto pamatu saistībā ar LESD 108. panta pārkāpumu, pamatojoties uz to, ka, tā kā pirmo reizi tas ir minēts to iestāšanās rakstā, tas neesot saistīts ar strīda priekšmetu.

- 105 Vispirms pārsūdzētā sprieduma 216. punktā Vispārējā tiesa neesot varējusi balstīties uz 1998. gada 19. novembra spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome (C-150/94, EU:C:1998:547), jo “Telefónica” sabiedrības neesot atsaukušās uz šo spriedumu.
- 106 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 217. punktā Vispārējā tiesa neesot paskaidrojusi, kā ar 2010. gada 8. jūlija spriedumu Komisija/Itālija (C-334/08, EU:C:2010:414) varētu tikt pamatots, ka personas, kas iestājas lietā prasībā par valsts pienākumu neizpildi un kura izvirza pamatus, kurus nav izvirzījusi galvenā lietas dalībniece, rīcībā ir lielāka brīvība nekā personai, kas iestājas lietā prasībā atcelt tiesību aktu. Ja persona, kas iestājas lietā, drīkstētu izmantot vienīgi galvenās lietas dalībnieces izvirzītos pamatus, tad Reglamenta 132. panta 2. punktam, kurā tai ir uzlikts pienākums izvirzīt savus pamatus, nebūtu jēgas.
- 107 RTVE apgalvo, ka pretapelācijas sūdzība nav pieņemama. Pirmkārt, šajā pretapelācijas sūdzībā, pārkāpjot Reglamenta 178. panta 3. punkta otro teikumu, esot norādīts tikai viens pamats, kurš ir identisks “Telefónica” sabiedrību atbildes rakstā uz pamata apelācijas sūdzību norādītajiem pamatiem. Otrkārt, pretapelācijas sūdzībā, pārkāpjot šī paša noteikuma pirmo teikumu, neesot precīzi identificēti apstrīdētie pārsūdzētā sprieduma pamatojuma elementi. Katrā ziņā šī pretapelācijas sūdzība neesot pamatota. Arī Spānijas Karaliste un Komisija uzskata, ka “Telefónica” sabiedrību argumenti ir jānoraida.

Tiesas vērtējums

Par pretapelācijas sūdzības pieņemamību

- 108 Attiecībā uz pretapelācijas sūdzības pieņemamību ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 178. panta 3. punkta otro teikumu pretapelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītajiem tiesību pamatiem un argumentiem – kā tas jau tika norādīts šī sprieduma 100. punktā – ir jābūt atšķirīgiem no tiem, kuri ir izvirzīti atbildes rakstā uz pamata apelācijas sūdzību.
- 109 Šajā lietā šķiet, ka, protams, vienīgais “Telefónica” sabiedrības izvirzītais pamats to pretapelācijas sūdzības pamatojumā, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu, visos punktos atbilst vienam no pamatiem to atbildes rakstā uz DTS iesniegto pamata apelācijas sūdzību.
- 110 Tomēr, neapstrīdot atšķirību, kas Reglamentā norādīta starp pamata apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību, Reglamenta 178. panta 3. punkta otrajā teikumā norādīta prasība nevar tikt saprasta kā tāda, kas ir balstīta uz premisu, ka atbildes rakstā iekļautie pamati un argumenti paši par savi ir analogi tiem, kuri izvirzīti pamata apelācijas sūdzībā.
- 111 Taču šajā lietā, kā izriet no šī sprieduma 95.–102. punkta, “Telefónica” sabiedrību atbildes rakstā uz DTS iesniegto pamata apelācijas sūdzību izklāstītais pamats, kurš ir balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu, ir pieņemams, jo tas atšķiras no apelācijas sūdzībā esošā.
- 112 Saistībā ar Reglamenta 178. panta 3. punkta pirmajā teikumā paredzēto prasību pietiek tikai konstatēt, ka pretapelācijas sūdzība attiecas tieši uz pārsūdzētā sprieduma 207. un 218. punktu un ka tādējādi tajā ar prasīto precizitāti ir identificēti apstrīdētie šī sprieduma pamatojuma elementi.
- 113 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka pretapelācijas sūdzība ir pamatota un ka tā attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 207. un 218. punktu.

Par būtību

- 114 Saistībā ar pretapelācijas sūdzības pamatojumu ir jāatgādina, ka lietas dalībnieks, kam saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. pantu ir atļauts iestāties šajā tiesā izskatīšanai nodotā lietā, nedrīkst grozīt strīda priekšmetu, kas ir aprakstīts pamata pušu prasījumos un pamatos. No tā izriet, ka ir pieņemami tikai tie personas, kas iestājas lietā, argumenti, kuri iekļaujas šo prasījumu un pamatu noteiktajās robežās (skat. spriedumu, 2014. gada 7. oktobris, Vācija/Padome, C-399/12, EU:C:2014:2258, 27. punkts).
- 115 Šajā lietā vienīgajā pretapelācijas sūdzības pamatā “Telefónica” sabiedrības pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 207. un 218. punktā kā nepieņemamus ir noraidījusi tos atcelšanas pamatus, kas ir izvirzīti to iestāšanās rakstā un kuros tās pārmet Komisijai LESD 108. panta pārkāpumu.
- 116 Taču nav strīda par to, ka *DTS* nav norādījusi šīs normas pārkāpumu savas prasības pirmajā instancē pamatojumā, jo tās norādītie trīs pamati nolūkā panākt apstrīdēta lēmuma atcelšanu bija balstīti uz, attiecīgi, LESD 107. panta, LESD 49. un 64. panta, kā arī uz LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu.
- 117 No tā izriet, ka tāpat, kā Vispārējā tiesa nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 212. punktā, “Telefónica” sabiedrību izvirzītie pamati to iestāšanās rakstā Vispārējā tiesā nebija saistīti ar strīda priekšmetu, kādu to bija definējusi *DTS*, un tāpat ar tiem tika grozītas šī strīda robežas veidā, kas ir pretrunā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. pantam.
- 118 Šajā sakarā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 217. punktā pareizi ir uzskatījusi, ka 2010. gada 8. jūlija spriedumā Komisija/Itālija (C-334/08, EU:C:2010:414) izvēlētais risinājums prasības par valsts pienākumu neizpildi ietvaros atbilstoši LESD 260. pantam nav transponējams uz prasību par tiesību akta atcelšanu atbilstoši LESD 263. pantam.
- 119 Faktiski tiesvedība par pienākumu neizpildi ir atkarīga no objektīva konstatējuma, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar Savienības tiesībām (skat. it īpaši spriedumu, 2009. gada 6. oktobris, Komisija/Spānija, C-562/07, EU:C:2009:614, 18. punkts).
- 120 No tā izriet, ka šādas prasības ietvaros – kā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 217. punktā arī ir pareizi nospriedusi – Tiesai ir jāveic visi nepieciešamie konstatējumi, lai secinātu valsts pienākumu neizpildi, un tādējādi ar aizstāvības pamatu, kuru norādījusi persona, kas iestājusies lietā, un kurš attiecas uz tādu faktu vai tiesību elementu, kas Komisijai noteikti ir jāpārbauda savā analizē, nevar tikt grozītas strīda robežas, pat ja attiecīgā dalībvalsts to nav izvirzījusi. Savukārt prasības par tiesību akta atcelšanu robežas it īpaši ir jānosaka prasītājas izvirzītajos pamatos.
- 121 Turklāt, lai gan saskaņā ar Reglamenta 132. panta 2. punkta b) apakšpunktu iestāšanās rakstā ir jābūt ietvertiem personas, kas iestājas lietā, pamatiem un argumentiem, tas tomēr nenozīmē, ka šai personai ir brīvība izvirzīt jaunus, no prasītāja izvirzītajiem pamatiem atšķirīgus pamatus. Faktiski, kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 219. punktā, šī norma iekļaujas robežās, ko nosaka iestāšanās lietā procedūra, un šī norma ir jāaplūko kopsakarā ar Regulas 129. pantu, saskaņā ar kuru iestāšanās lietā priekšmets nevar būt cits kā vien pilnībā vai daļēji atbalstīt vienas puses prasījumus, tā ir pakārtota pamata strīdam un personai, kas iestājusies lietā, ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir iestāšanās laikā.
- 122 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru “Telefónica” sabiedrības pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 216. punktā ir atsaukusies uz 1998. gada 19. novembra spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome (C-150/94, EU:C:1998:547), pietiek konstatēt, ka tas ir pilnībā neefektīvs, jo minētās sabiedrības turklāt vispār nenorāda, ka Vispārējās tiesas sniegtais novērtējums par šo punktu ir tiesiski kļūdains.
- 123 Līdz ar to pretapelācijas sūdzības vienīgais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 124 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas *mutatis mutandis* ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 125 Tā kā *DTS* saistībā ar tās apelācijas sūdzības pamatiem spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriež *DTS* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ir jānospiež, ka tā sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies saistībā ar pamata apelācijas sūdzību.
- 126 Runājot par pretapelācijas sūdzību, tā kā “Telefónica” sabiedrībām spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriež tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ir jāpiespriež šīm pēdējām minētajām segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar pretapelācijas sūdzību.
- 127 Saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 4. punktu “Telefónica” sabiedrības pašas sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar apelācijas sūdzību, kā arī *RTVE* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar pamata apelācijas sūdzību un ar pretapelācijas sūdzību.
- 128 Saskaņā ar minētā reglamenta 140. panta 1. punktu, kas *mutatis mutandis* ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Saskaņā ar šiem noteikumiem Spānijas Karaliste pati sedz savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospiež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***DTS Distribuidora de Televisión Digital SA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies saistībā ar pamata apelācijas sūdzību;**
- 3) ***Telefónica de España SA et Telefónica Móviles España SA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies saistībā ar pretapelācijas sūdzību;**
- 4) ***Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)* un Spānijas Karaliste pašas sedz savus tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]